

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSA Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku K. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 października 2014 r.,

1. oddała zażalenie,

**2. przyznaje adwokatowi M. G.-D. z kancelarii prawnej G. D. i
P. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia) zwiększoną o należną stawkę podatku od towarów i
usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r. 2 Sąd Apelacyjny oddalił apelację
wnioskodawcy K. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 maja 2011 r.,
oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa

Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 19 października 2009 r., w sprawie o wysokość emerytury policyjnej.

W dniu 19 marca 2013 r. K. P. złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego, wskazując jako postawę skargi (nazwanej wnioskiem) otrzymanie w styczniu 2013 r. z Centralnego Archiwum MSW dokumentu o składzie Komisji Kwalifikacyjnej do spraw Kadr Centralnych z dnia 27 lipca 1990 r., która oceniła pozytywnie wnioskodawcę jako funkcjonariusza Komendy Policji, co w ocenie skarżącego pozwoli mu odzyskać utracone dobre imię i przyznaną emeryturę.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 7 października 2014 r., odrzucił skargę. Sąd wskazał, że wobec niewskazania przez skarżącego podstawy prawnej skargi, jedyną ewentualną przesłankę mógł stanowić art. 403 § 2 k.p.c. Sąd uznał jednak, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi okoliczność o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Nowy środek dowodowy, na który powołuje się skarżący to decyzja Nr [...] Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia ... 2013 r., która stanowiła podstawę do udostępnienia wnioskodawcy z Centralnego Archiwum MSW uwierzytelnionej kopii Decyzji Przewodniczącego Komisji Kwalifikacyjnej do spraw Kadr Centralnych z dnia 27 lipca 1990 r., w której wskazano dane personalne oraz pełnioną funkcję członków Komisji do spraw Kwalifikacji Funkcjonariuszy byłej Służby Bezpieczeństwa województwa s. oraz dołączona opinia o skarżącym wydana przez tę Komisję. Sąd podkreślił, że udostępnienie przez Ministra Spraw Wewnętrznych składu Komisji wydającej opinię o skarżącym nie mogłoby wpłynąć na treść wydanego wyroku jak i na wynik sprawy, albowiem sam skład personalny Komisji nie stanowi merytorycznej oceny wydanej przez organ emerytalno-rentowy decyzji z dnia 19 października 2009 r., którą obniżono skarżącemu podstawę wymiaru emerytury z 2,6% na 0,7% na podstawie art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm. dalej: ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy). Oceniające merytorycznie okres

służby skarżącego w organach bezpieczeństwa państwa, Sądy obu instancji dysponowały pełną dokumentacją o okresie jego służby, w tym także aktami osobowymi, w których znajduje się opinia dołączona do skargi o wznowienie postępowania. Tym samym brak jest nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie, wniósł pełnomocnik skarżącego, zarzucając naruszenie przepisów postępowania – art. 403 § 2 k.p.c., przez przyjęcie, że „w sprawie nie występuje nowa okoliczność oraz nowe środki dowodowe, o jakich mowa w art. 403 § 2 k.p.c., w sytuacji gdy, nieznaną dotychczas skład personalny Komisji oraz zeznania członków tej komisji - mogą mieć wpływ na wynik postępowania”, „całkowitym pominięciu przez Sąd faktu, że członkowie Komisji - oceniając pozytywnie moralność skarżącego i uznając, że spełnia on warunki, aby pracować dla wolnej Polski - mogli posiadać wiedzę nieznaną Sądowi, w szczególności wiedzę o pracy kontrwywiadowczej skarżącego, podejmowanej bez wiedzy przełożonych o jakiej mowa w art. 15 b ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym”, oraz „pominięciu przez Sąd woli ustawodawcy, jaką było bardzo wyraźne rozróżnienie i różne traktowanie byłych funkcjonariuszy oraz byłych funkcjonariuszy, którzy działali na rzecz wolnej Polski, pomimo iż z formalnego punktu widzenia i w świetle opinii wydawanych przez IPN - osoby zakwalifikowane do obu wskazanych wyżej rozłącznych kategorii pracowały w organach Państwa wskazanych w art. 15b ust. 1 ustawy”. Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego nieuiszczonych w całości ani w części.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Za trafne należy uznać stanowisko Sądu Apelacyjnego, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie

późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Utrwalony jest pogląd, że możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały już w okresie trwania zakończonego postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, LEX nr 186917; z dnia 20 kwietnia 2000 r., II UKN 167/00, PPIPS 2001 nr 6, poz. 70; z dnia 12 listopada 1998 r., II UKN 306/1998, OSNP - wkł. z 1999 r. nr 3, poz. 3; uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP z 1969 r., z. 12, poz. 208; postanowienie z dnia 22 kwietnia 1975 r., III PZ 4/75, OSNCP z 1976 r., z. 2, poz. 38; wyrok z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNCP z 1974 r., z. 2, poz. 29). W ocenie Sądu Najwyższego, trafne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, że udostępnienie wnioskodawcy składu Komisji, wydającej opinię o skarżącym w 1990 r. nie mogłoby wpłynąć na treść wydanego wyroku i na wynik sprawy. Sądy obu instancji orzekające w sprawie wysokości emerytury wnioskodawcy dysponowały pełną dokumentacją o okresie służby skarżącego w organach bezpieczeństwa państwa, w tym także aktami osobowymi, w których znajduje się opinia dołączona do skargi o wznowienie postępowania.

W konsekwencji należało w pełni podzielić ocenę Sądu Apelacyjnego, że przedstawione przez skarżącego w skardze o wznowienie postępowania rzekomo „nowe” okoliczności i dowody nie mają takiego waloru, a zatem nie spełniają wymagań określonych w art. 403 § 2 k.p.c., co uzasadniało odrzucenie skargi z mocy art. 410 § 1 k.p.c.

Z tych względów zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia § 12 ust. 2 oraz § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

